

**«Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΛΟΝ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.
ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΩΝ»**

**ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**

Εισηγήσις ενώπιον τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 2004.

ΧΑΛΚΙΔΑ 2004

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετά πολλῆς συστολῆς ἀνέρχομαι σήμερον, τὰς βαθμίδας τοῦ ἱεροῦ τούτου βήματος, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα καὶ Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ μετὰ δέους ἵσταμαι ἐνώπιόν Σας, προκειμένου νά προσφέρω εἰς τὴν ἀγάπην Σας στοιχεῖα τινὰ τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ πενιχρὰς σκέψεις περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου θέματος, τό ὁποῖον μοῦ ἀνετέθη καὶ ἔχει τίτλον: «Ὁ ρόλος τῶν γυναικῶν εἰς τόν ὅλον ὀργανισμόν τῆς Ἐκκλησίας - Αναβίωσις τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν».

Ἐν πρώτοις, ὀφειλετικῶς εὐχαριστῶ τόν τά κατ' ἐμέ πάντοτε ἀγαπητικῶς οἰκονομοῦντα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Εὐγνωμοσύνην ἐκφράζω καὶ πρὸς τόν Μακαριώτατον Πρόεδρον τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλον καὶ τὰ μέλη τῆς παρελθούσης Διαρκοῦς Ἱεραῶς Συνόδου, οἱ ὅποιοι ὑπερβαλλόντως καὶ παρ' ἀξίαν μέ ἐτίμησαν, διὰ τῆς ἀναθέσεως αὐτῆς τῆς εἰσηγήσεως, ἀλλά καὶ ὅλους Ὑμᾶς, τό τετιμημένον καὶ ἅγιον Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, τό συγκροτούμενον ὑπὸ πολιῶν καὶ ἐμπειροτάτων ποιμένων, διὰ τὴν ἰδιαιτέραν πατρικὴν στοργὴν μέ τὴν ὁποίαν ὑποδέχεσθε τοὺς νεωτέρους Ἀρχιερεῖς καὶ ἐμέ τόν οὐτιδανόν.

Ὡς ἐλάχιστος ἐγώ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νά διαβεβαιώσω ὅλους Ὑμᾶς, Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατοι, ὅτι ἐκ τῆς πρὸς Ὑμᾶς ὀφειλομένης ὑπακοῆς καὶ μόνον ἐτόλμησα νά ἀναλάβω αὐτὴν τὴν διακονίαν, περὶ τῆς ἐπιτυχοῦς διεξαγωγῆς τῆς ὁποίας ἐπικαλοῦμαι τὰς ἀγίας εὐχὰς Σας. Πρὸς τόν Μακαριώτατον, ἀλλά καὶ εἰς τόν κάθε ἓνα Ἀρχιερέα προσωπικῶς, μετὰ συντετριμμένης καρδίας, ἀπευθύνω τὴν ἱκεσίαν «εὕξαι ὑπὲρ ἐμοῦ Δέσποτα Ἄγιε».[1]

Ὡς ἀντίδωρον δέ, ἐπιτρέψατέ μου, παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν ταπεινὴν μου ἐργασίαν νά τὴν ἀφιερῶ εἰς τὰς μητέρας πάντων ἡμῶν, εἴτε εὐρίσκονται ἐν τῇ θριαμβευούσῃ, εἴτε ἐν τῇ στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ, αἱ ὁποῖαι, ὡς χριστιαναὶ γυναῖκες, πολλά, τὰ πάντα προσέφερον διὰ τὴν οἰκοδομὴν ἡμῶν. Αὐτὴν τὴν εὐγνώμονα ὁμολογίαν κάμει καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος, περὶ τῆς μητρὸς καὶ μάμμης του. «Ἦν ἐκ παιδός ἔλαβον ἔννοιαν περὶ Θεοῦ παρά τῆς μακαρίας μητρὸς μου καὶ τῆς μάμμης μου Μακρίνης, ταύτην ἀυξηθεῖσαν ἔσχον ἐμαυτῶ..... Τὰς παραδοθείσας μοι παρ' αὐτῶν ἀρχὰς ἐτελείωσα».[2]

Ἡ παροῦσα εἰσηγήσις ἔχει ὡς κέντρον τῆς τὴν γυναῖκα καὶ ἐξετάζει τόν ρόλον τῆς εἰς τόν θεοσύστατον καὶ ἅγιον ὀργανισμόν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι διαρκῶς τίθενται ἐρωτήματα, εἰς οἰκουμενικάς συζητήσεις, ἀλλά καὶ ἐντὸς τῆς ὀρθοδόξου κοινωνίας, σχετικῶς μέ τὴν θέσιν τῶν γυναικῶν εἰς τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ μέ τὴν ὑπαρξίν τῆς δυνατότητος νά χειροτονηθοῦν εἰς τὴν Ἱερωσύνην. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρος ἡ ἐξέτασις τοῦ θέματος, δεδομένης μάλιστα καὶ τῆς ὑπὸ γυναικῶν κατακτήσεως πολλῶν καὶ διακεκριμένων καὶ ἐπιζήλων ρόλων εἰς τόν κοινωνικόν στίβον. Ἰδιαιτέρα μνεῖα γίνεται ἐπίσης καὶ περὶ τοῦ παναρχαίου καὶ ἀποστολικοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν καὶ ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ θέματος διαφαίνεται ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀναβίωσεως αὐτοῦ, διερευνᾶται ὁμως καὶ ἡ δυνατότης αὐτῆ, δεδομένου ὅτι οὗτος ἐπὶ χρονικόν διάστημα αἰῶνων ἠτόνησε.

Θεωρῶ κατ' ἀρχὴν ἀπαραίτητον νά καταθέσω περιληπτικῶς ὀλίγας θεμελιώδεις διδασχὰς περὶ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα ὡς σώματος Χριστοῦ καὶ τοῦτο βεβαίως οὐχὶ πρὸς διδασκαλίαν Ὑμῶν, τῶν ἐγκρατῶν ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων, ἀλλά διότι τὰς θεωρῶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀριότητα τῆς

ἐργασίας και ὅσα ἐν συνεχείᾳ περὶ τῆς ἀξιοποιήσεως τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν διακονισσῶν θά ἀκολουθήσουν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. - Προκαταρκτικά τῆς Θείας Λειτουργίας.

2. - Ε.Π. 32,825 & Β. Καλογεροπούλου-Μεταλληνοῦ, «Ἡ γυναίκα στήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή», ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 1992, σελ. 80.